

A Disney+
filmje alapján
szolgáló
regény

Stargirl

fine
selection

JERRY SPINELLI

J E R R Y S P I N E L L I

Stargirl

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

*Eileennek,
Stargirlnek*

*És Loren Eiseley-nek,
akitől megtanultuk,
hogy nem vagyunk véglegesek
– állandóan alakulunk*

És Sonny Listonnak

Nyakkendő és sündisznó

KICSI KOROMBAN PETE BÁCSIKÁMNAK volt egy sündisznós nyakkendője. Akkoriban úgy gondoltam, ennél a nyakkendőnél klasszabb dolog nincs is a világon. Pete bácsikám angyali nyugalommal tűrt, míg a nyakkendő selymes anyagát simogattam, és közben titokban rettegtem, hogy megszúr a süni. Egyszer még azt is megengedte, hogy felpróbáljam a nyakkendőt. Szerettem volna én is egy sünis nyakkendőt, de sehol se találtam ilyet.

Tizenkét éves voltam, amikor Pennsylvaniából Arizonába költözünk. Pete bácsikám átjött elköszönni, és a sünis nyakkendőt viselte. Hálás voltam – azt hittem, azért kötötte fel, hogy búcsúpillantást vethessek a sünikre. Ő azonban színpadias mozdulattal lekanyarította a nyakkendőt, és a nyakam köré kötötte.

– A tied – jelentette ki. – Búcsúajándék.

Imádtam ezt a holmit, és menten elhatároztam, hogy gyűjteni fogom a sünis nyakkendőket. Már két éve élünk Arizonában, de a nyakkendőgyűjteményem még akkor is erre az egy darabra korlátozódott. Hol is található az ember sünis nyakkendőt az arizonai Micában, vagy – ha már itt tartunk – az országban bárhol?

Tizennegyedik születésnapomon saját magamról olvashattam a helyi lapban. A családi rovat rendszeresen írt születésnapos srácokról, és anyám betelefonált nekik. A cikk utolsó mondata így hangzott: „Leo Borlock hobbija: sünis nyakkendőket gyűjt.”

Eltelt pár nap, jövök haza a suliból, és mit találok: egy nejlonzacskót a lépcsőn. Benne csicsás papírba csomagolva, sárga szalaggal átkötve – valami. Rajta cetli: „Boldog születésnapot!” Kinyitottam a csomagot, és mi volt benne? Egy sünis nyakkendő. Két süni célba dobál a tüskéivel, a harmadik a fogát piszkálja.

Alaposan szemügyre vettem a dobozt, a cetlit, a papírt. Sehol egy név. Ki küldhette? Megkérdeztem a szüleimet, a barátaimat. Felhívtam Pete bácsit. Senki sem tudott semmit az ajándékról.

Akkoriban egyszerű rejtélynak könyveltem el a dolgot. Eszembe se jutott, hogy esetleg figyelnek. Hogy mindannyiunkat figyelnek.

1

– LÁTTAD?

Ezzel fogadott Kevin a tizenegyedik osztályban az első nap. Még nem csöngettek be.

– Kit? – kérdeztem.

– Höhö! – és a nyakát nyújtogatva fürkészte a tömeget. Leolvastam a képéről, hogy valami rendkívülit láthatott. Tovább fürkészett, és vigyorgott hozzá. – Rá fogsz jönni.

Százával nyüzsögtünk, kurjongattunk egymásnak, mutogattunk a június óta nem látott napbarnított arcokra. Soha még olyan érdekeset, mint egymás képe, negyedórával becsengetés előtt, az első tanítási napon.

– Kit?! – böktem oldalba Kevint.

Becsengettek. Mi meg betódultunk.

Az osztályban, miközben a húségesküt szavaltuk, megint meghallottam a kérdést. Ezúttal suttogott valaki.

– Láttad?

A folyosón is hallottam. Angolórán is. Matekon is.

– Láttad?!

De kit?! Ki lehet az? Új lány? Dögös szőke Kaliforniából? Vagy valami keleti bombázó, hiszen sokan jönnek onnan is? Vagy egy olyan nyári átváltozóművész, aki júniusban kislánként húz el, és szeptemberben mint csodanő jön vissza – varázslat tíz hét alatt?

Aztán földrajzórán meghallottam egy nevet: – Stargirl.

A mögöttem hasaló felsőshöz fordultam.

– Stargirl? Ez meg miféle név?

– Így hívják. Stargirl. Stargirl Caraway. Ő mondta, az osztályban.

– Stargirl?

– Aha.

Aztán megláttam ebédnél. Fehér ruhája még a cipőjét is eltakarta. Nyakánál és csuklójánál fodor. Mintha a nagyija menyasszonyi ruháját viselné. Homokszínű haja a válláig ér. A vállán átvetve szíj – de nem iskolatáskát visel a hátán. Először minigitárnak néztem. Később tudtam meg, hogy ukulele. Vagyis hawaii gitár.

Ebédétálcát nem vitt a lány. Ellenben egy bazi nagy vászonszütyőt igen, ráfestve életnagyságú napraforgó. Halotti csendben figyeltük, ahogy végigsétált az ebédlőn. Egy üres asztalnál megállt, a sütyőt lerakta, a hangszer szíját egy szék háttára kanyarította, leült. A sütyőből kihalászott egy szendvicset. Beleharapott.

A fél ebédlő tátott szájjal bámulta. A másik felében kitört a hangzavar.

– Na mit mondtam? – vigyorgott rám Kevin.

Biccentettem.

– Tizedikes – magyarázta. – Azt mondják, eddig magántanuló volt.

– Ez lehet a magyarázat – bólintottam.

Háttal ült nekünk, az arcát nem láttam. Senki se ült melléje, de a szomszéd asztalnál minden széken kettesével szorongtak a srácok.

Mintha észre se venné. Mintha elmerült volna a bámuló, susmutoló arcok tengerében.

– Te is arra gondolsz, amire én? – vigyorodott el Kevin.

Visszavigyorogtam rá.

– Aha. A Máglya.

A Máglya a sulitévénk. Előző tanévben alapítottuk. Én vagyok a producer is, az igazgató is. Kevin a beszélgetőműsorok házigazdája. Havonta készít interjút egy-egy tanulóval. Mindeddig csupa kis kitűnőség volt műsoron. Sportolók, mintadiákok. A szokásos mezőny. Mit mondjak, uncsi alakok.

Látom, Kevinnek egyszer csak kiguvad a szeme. A lány felkapta az ukulelét. És már pengeti is! És énekel hozzá! Penget, akár a megveszett, a fejét félrebillenti, és énekel.

*„Nézd, gyere, négylevelű lóhere,
most botoltam épp bele.”*

Az ebédlőben síri csend. Aztán valaki tapsolni kezd. Ki lehet? A pénztáros a kasszában.

A lány feláll, a szütyőjét a vállára kanyarítja, végigmasíroz az asztalok között, penget, énekel és táncol. És pörög. Szemek kocsányon, szájak tátva. Ez nem lehet igaz! Mikor az asztalunkhoz ér, végre megnézhetem az arcát. Nem valami oltári nő. Nem is csúnya. Az orra körül szeplők. Körülbelül olyan, mint minden második lány a suliban, két dolgot kivéve. Smink semmi, és a szeme akkora, amekkorát még az életben nem láttam. Mint az őz szeme az országúton, ha rávilágít a fényszóró. És pörög, pörög tovább, a bő szoknyája meglegyinti a nadrágom szarát, aztán kivonul az ebédlőből.

Az asztaloknál összecattan három pár tenyér. Valaki füttyent. Valaki rikkant.

Kevin meg én csak nézünk, mint a moziban.

Kevin felemeli a kezét, négyyszöget mutat ujjjaival a levegőbe.

– Máglya! A következő áldozatunk – Stargirl!

– Ja! – vágok az asztalra.

És egymás tenyerébe csapunk.

2

MÁSNAP, AHOGY AZ ISKOLÁBA ÉRÜNK, Hillari Kimble tart állófogadást a kapunál.

– Kamu az egész – közli Hillari, és gúnyosan vigyorog. – Színésznő a csaj. Tiszta átverés.

– Ki ver át minket? – rikkant oda valaki.

– Az iroda, a diri. Ki más? De nem tök mindegy? – És Hillari felveti a fejét, mintha azt mondaná: kinek jut eszébe ilyen hülye kérdés.

– De miért? – emelkedik a levegőbe egy kéz.

– Iskolaszellem! – Hillari szinte köpi a szót. – Szerintük tisztára döglött volt tavaly a sulis. Ha ideplántálnak közénk valami dilis alakot...

– ...ahogy a narkót a sulikba, hogy lebuktassák a srácokat! – ordibál valaki.

Hillari lesújtó pillantást vet a közbeszólóra, majd folytatja:

– ...valami dilis alakot, aki jól bekar, akkor talán a rendes kis tanulók egyszer egy évben kimennek a meccsre, vagy belépnek egy klubba.

– Ahelyett, hogy a könyvtárban smárolnának! – így egy rekedt hang. Általános röhögés, becsengetnek, beslattyogunk.

Hillari Kimble elmélete futótűzként terjedt az iskolában, és általános tetszést aratott.

– Szerinted Hillarinnek igaza van? – kérdi Kevin. – Stargirl csak kamu?

– Marhaság – intem le.

– De mért?

– Ha nem tudnád, ez itt a micai gimi, nem a CIA melléküzemága.

– Lehet – von vállat Kevin. – De remélem, Hillarinnek igaza van.

– Az meg mér’ lenne jó? Ha Stargirl csak kamu, nem hívhatjuk meg a Máglyába.

– Drága direktorom – ingatja a fejét Kevin –, szokás szerint most se vagy képben. A műsorban fogjuk leleplezni! Vágod? – És formálja ujjaival a képernyőt. – A Máglya lerántja a leplet az évszázad csalásáról!

– Te direkt szeretnéd, ha kamu lenne, mi? – meredek rá.

Kész csoda, hogy nem szakad szét a feje, amekkorát vigyorog.

– Baromira. Akkor szökne csak az égig a nézettségünk!

Mi tagadás, minél többet látom, annál könnyebben hiszem, hogy tényleg kamu. Egy vicc. Ez nem lehet igaz. Másnap tűzvörös nadrágot húzott. Kantáros rövidnadrágot! Homokszín haját két copfba fonta, mindegyikben tűzvörös masni. Az arcán kerek rúzsolt, a valódi szeplői mellé pár tucat óriásszeplőt mázolt. Mintha Harisnyás Pippi volna. Vagy Pinocchio, mikor igazi gyerek lett.

Ebédnél megint egyedül ült az asztalnál. És amikor megette a szendvicset, előkapta az ukulelét. De most nem játszott. Felkelt, végigsétált az asztalok között. És sorra ránk bámult. Előbb egy arcba, aztán a következőbe, sorban mindegyikbe. Mint aki farkasszemet

néz. Egyenesen a szemünkbe. Mintha keresne valakit. Tök kényelmetlenül éreztük magunkat.

Odaért a mi asztalunkhoz. Mi van, ha engem keres? – futott át az agyamon. Kis híján berezeltem. Nem álltam a tekintetét. Kevinre néztem. Ő meg felvigyorgott a lányra, akár az eszelős. Még az ujjait is megbillegtetete, és azt suttofta:

– Szia, Stargirl! – Hogy felelt-e a lány valamit, nem hallottam, de azt egész testemben éreztem, amikor az én székem mögött ment el.

Két asztalnnyira tőlünk megtorpant. Egy Alan Ferko nevű tohonya végzősre mosolygott. Az ebédlőben halotti csend. A lány megpengette az ukulelét, és énekelt. Hogy mit? A „Happy Birthday”-t! Mikor a névhez ért, a fiúnak nemcsak a keresztnévét énekelte ki, hanem az egészet, mindenestül:

– Happy birthday, dear Alan Ferkkooooo, boldog szülinapot!

Alan Ferko céklavöröstre pirult. Pirosabb lett a képe, mint a lány két masnija. Füttyentések, kurjantások, gondolom inkább Alan Ferko, mint a lány tiszteletére. Ahogy Stargirl kimasírozott, láttam, amint az ebédlő túlsó végében Hillari Kimble feláll, mutogat, és mond is valamit, de nem hallottam, mit.

– Egy dolgot közlök veled – szólalt meg Kevin, mikor utolértük a tömeget a folyosón. – Jobban jár, ha tényleg kamu.

– Ezt meg hogy érted? – tudakoltam.

– Ha nem kamu, akkor megnézheti magát. Mit gondolsz, ha valaki tényleg ilyen, tartósan megmaradhat itt?

Jó kérdés.

A micai gimi nem éppen a másság főhadiszállása. Persze itt is akadnak egyéni variációk, de meglehetősen szűk korlátok közt. Ugyanolyan cuccokat viselünk, ugyanúgy dumálunk, ugyanazt esszük, ugyanazt a zenét hallgatjuk. Még a különceinkre is rá van írva, hogy

„micai gimi”. Ha valamiben kiválunk, sürgősen visszapattanunk a helyünkre, akár a gumiszalag.

Igazat adtam Kevinnek. El se lehet képzelni, hogy Stargirl sokáig megmaradhat a sulinkban – hacsak meg nem változik. De ugyanolyan világos az is, hogy Hillari Kimble-nek legalább félig igaza van: lehet, hogy ezt a magát Stargirlnek nevező személyt úgy plántálták a suliba, a hangulat javítása érdekében – de hogy nem valódi, az tuti.

Mert ilyen egyszerűen nincs.

Szeptember első heteiben minduntalan valami rémületes szerelésben jelent meg: az 1920-as évek divatjában, indián bőrcsfrangokban; kimonóban. Egy alkalommal farmer miniszoknyát vett fel, hozzá zöld harisnyát, egyik lába szárán katicabogár- és pillangóbrosok másztak felfelé. Stargirl „normális” öltözéke földig érő tizenhatodik századi ruha volt.

És pár naponként felköszöntött valakit az ebédlőben a „Happy Birthday”-jel. Kész boldogság, hogy nekem nyáron van a születésnapom.

A folyosón harsány sziával üdvözölt vadidegeneket. A végzősök nem hittek a fülüknek. Ilyen pimasz tizedikest még nem láttak.

Az osztályban állandóan a levegőben volt a keze, minduntalan kérdezgetett, de a kérdésnek többnyire semmi köze nem volt az adott témához. Egyszer például a koboldokról kérdezősködött – az Egyesült Államok története órán!

Dalt költött az egyenlő szárú háromszögről. „Három oldalam van, egyenlő csak kettő”, ez volt a címe.

Belépett a tájfutócsapatba. A helyi sportklub golfpályáján tartottuk az edzéseket. Vörös zászlók mutatták, merre tartsanak a futók. Az első edzésen, a pálya kellős közepén, Stargirl balra fordult, mikor

a többiek mind jobbra. A célvonalnál vártak rá. Nem futott be. Kítették a csapatból.

Egyszer felvísított egy lány a folyosón. Meglátta, hogy Stargirl napraforgós szütyőjéből egy kis barna pofa kandikál ki. A kedvenc patkánya volt. Mindennap magával hozta a suliba.

Egy délelőtt hirtelen eleredt az eső tornaórán. A tanár mindenkit beparancsolt. Útban a következő órára, kinéztek az ablakon. Stargirl még mindig kint volt az esőben. Táncolt.

Meg akartuk határozni, besorolni őt is, mint egymást, de nem jutottunk tovább a „különc”-nél meg a „furá”-nál. Vagy a „lökött”-nél. Egyszerűen kiütt bennünket a viselkedése. Egyetlen kérdés lebegett óriás betűkkel az iskola fölött a felhőtlen égen:

MI VAN?!

Akármit mondott, akármit csinált, minden mintha Hillari Kimble-t visszhangozná:

– Ez nem lehet igaz... Ez mind csak kamu...

És esténként az ágyban fekvé mindig rá gondoltam, mikor a hold benézett az ablakon. Éppenséggel leereszthettem volna a redőnyt, hogy sötét legyen, mert akkor könnyebb elaludni, de nem eresztetem le. Abban a holdfényes órában megérintett a dolgok mássága. Szerettem azt a holdvilág adta érzést, mintha a napvilágnak nem is az ellentéte volna, hanem a másik oldala, a meghitt oldala, mikor a „mesebeli” úgy dorombolt hófehér lepedőmön, mint valami sivatagból elősurranó fekete macska.

És az egyik ilyen holdvilágos éjszakán döböntem rá, hogy Hillari Kimble téved. Stargirl – igazi...

3

NEM TELT EL NAP, hogy Kevin meg én össze ne kaptunk volna.

Produceri tevékenységem fő feladata megfelelő alanyok vadászata volt, a Máglya számára. Mikor kiszemeltem valakit, Kevin állt neki a kutatásnak, hogy feltehesse a megfelelő kérdéseket.

– Felkérted már Stargirlt? – hangzott Kevin rendszeres napi kérdése.

– Nem – hangzott rendszeres napi válaszom.

Kevin agya kezdett felforrni.

– Mi az, hogy „nem”? Ezt vegyem úgy, hogy egyáltalán nem is akarsz felkérni?!

– Nem is tudom – válaszoltam. Erre kiguvadt a szeme. – Nem tudod? Hogy a francba nem tudod? Hetekkel ezelőtt megállapodtunk, nem emlékszel? Még Stargirl miniszériában is gondolkodtunk! Stargirl isteni adomány a Máglyának!

– Ez akkor volt – vontam vállat. – Most egyáltalán nem vagyok benne biztos.

Úgy nézett rám, mintha zöld hajam és három fülem nőtt volna.

– Mi a búbánatos nyavalyában vagy nem biztos, ha szabad érdeklődnöm?!

Erre már nem szóltam, csak vállat vontam.

– Rendben – jelentette ki Kevin. – Akkor felkérem én. – És faképnél hagyott.

– Akkor keress magadnak másik producert – szóltam utána.

Megtorpant. Szinte láttam, ahogy az agyából feltör a gőz. Megfordult, rám szegezte az ujját.

– Leo, hogy te csekély megerőltetéssel mekkora fafej tudsz lenni! – és odébbállt.

Mit mondjak, nem éreztem valami jól magam a bőrömben. Kevin Quinlan meg én az esetek nagy százalékában egyetértettünk. Négy éve, amióta egy és ugyanazon a héten érkeztünk Arizonába, a lehető legjobb haverok voltunk. Egyetértettünk benne, hogy az arizonai óriáskaktusz szakasztott olyan, mintha a pingpongütő oldalszakállt növesztett volna, a kisebb változat pedig beillene egyujjas kesztyűnek dinóbébk részére. Közös kedvencünk az eper-banán jégkrém. Közös ambíciónk, hogy tévés személyiségek leszünk. Kevin szentül elhatározta, hogy a beszélgetőműsorok legnépszerűbb házigazdája lesz, és ez végre menően komoly volt. Én sportriporter leszek, de legalábbis hírkomentátor. Együtt ötöltük ki a Máglyát, közösen bírtuk rá az igazgatóságot, hogy engedélyezzék. És elsőre bevált, de mennyire! Népszerűségi görbéje már-már az eget veri. Szerénytelenség nélkül állíthatom, hogy a Máglya a sulitév sztárműsora.

Hát akkor mi a frász ütött belém?!

Jó kérdés. A választ én se tudom. Valami motoszkal az agyam mélyén, de ha meg akarom fogalmazni, csak addig jutok, hogy: „Jobb, ha nem nyúltok hozzá.”

Idővel a „Hillari-Hipotézis”-t (copyright by Kevin) egyéb elméletek szorították ki.

Stargirl arra utazik, hogy felfedezze Hollywood.

Stargirl füvezik.

Stargirl bedilizett a magántanulástól.

Stargirl földönkívüli.

A kedvenc patkánya, amit a suliba hord, csak a jéghegy csúcsa. Otthon százával tart patkányokat, némelyik akkora, mint egy vadmacska.

Stargirl a sivatagi kísértetváros lakója.

Stargirl egy lakókocsiban tanyázik.

Stargirl szülei cirkuszi akrobaták.

Stargirl szülei boszorkányok.

Stargirl szülei agyament állapotban vegetálnak egy yumai diliházban.

Néztük, amint leül az osztályban, szütyőjéből előhúz egy fideszfodros sárga-kék függönyt, és a padjára teríti. Aztán ráállít egy tízcen-tis üvegvázát, abba beletűz egy szál százszorszépet. Minden egyes tanteremben megismétli a mutatványt. Napjában hatszor. A százszorszép csak hétfő reggel friss. Az utolsó órára már kornyadoznak a szirmai. Szerdára hullatni is kezdi, a szára lekonyul. Péntekre a virág a víztelen váza peremére borul, a feje sárga porral szórja be a padot.

Amikor rákezdet az ebédlőben a „Happy Birthday”-re, vele éne-keltünk. A folyosón, az osztályban harsányan üdvözölt bennünket, és csak azon filóztunk, hogy honnan a csudából tudja valamennyi-ünk nevét, pláne a születésnapját.

A fényszóró világította nagy szeme állandó meglepetést tükrözött, mi meg minduntalan hátrafordultunk, és a vállunk fölött át-pislantva fürkésztük, mert nem akartunk lemaradni semmiről.

Stargirl akkor nevetett, ha nem volt min. Stargirl táncolt, ha nem is szólt a zene.

Barátja egy szál se, pedig ő volt a suliban a legbarátságosabb.

Ha felszólították, tengeri csodalényeket szótt a feleletbe, meg csillagokat. De a fociról sose hallott.

Azt mondta, otthon nincs tévéjük.

Ha kérdezték, kitérő választ adott. Stargirl a mai nap volt. És ő volt a holnap. Ő volt a kaktusz virágának halvány illata, az elsuhant bagoly rebbenő árnya. Nem tudtunk eligazodni rajta. Magunkban legszívesebben parafa táblára szegeztük volna, akár egy pillangót, de a tű áthatolt rajta, ő pedig tovalebbsent.

Nem Kevin volt az egyetlen. Más srácok is nyaggattak:

– Ültesd már a Máglyára!

Hazudtam. Azt mondtam, tizedikes, márpedig a Máglyára csak felsősöket ültetünk.

Közben megtartottam a három lépés távolságot. Úgy tanulmányoztam Stargirlt, mintha ritka madár volna a madárházban. Egyik nap befordulok a sarkon, és ott jön, hosszú szoknyája a földet söpri, Stargirl a szemembe néz, szinte körülvesz azzal az óriási szemével. Sarkon fordultam, és elinaltam, ellenkező irányba. Még bent az osztályban is kivert a veríték. Vajon látszik rajtam, hogy tiszta ideg vagyok? Vagy netán én is be fogok pörögni? Mikor a sarkon egyszer csak elém toppant, kis híja volt, hogy el nem fogott a pánik.

Aztán egy szép napon suli után a nyomába szegődtem. Biztos távolságban. Azt már kifigyeltük, hogy nem száll buszra, hát gondoltam, a közelben lakik. Mekkora t tévedtem. Végigtrappoltunk egész Mícán, száz meg száz sivar, kövel, kaktusszal kirakott udvar

előtt, át a csicsás bevásárlóközponton, megkerültük az elektronikus bizgentyűket gyártó üzem parkolóját – az a gyár volt a város magja, Mica a köré épült alig tizenöt éve.

Stargirl egyszer csak megtorpan, a szütyőjéből előhúz valami papírt. Megnézi. Aztán összehasonlítja a házszámokkal. Megy tovább, majd hirtelen befordul egy kocsifelhajtóra. A bejáráthoz lép, valamit bedug a postaládába.

Megvártam, míg továbbmegy. Körülnéztem – az utca néptelen. Odamentem a postaládához, kihúztam egy házilag gyártott üdvözlőkártyát, széthajtottam. Minden egyes betűt más-más színnel mázoltak. A szöveg: **BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT!** Aláírás semmi.

Tovább követtem Stargirlt. Autók álltak be a kocsifelhajtókra. Ebédidő. Hova lettem, törhetik a fejüket a szüleim.

Stargirl elővette a szütyőből a patkányt, és a vállára ültette. Az ott lovagolt, arccal hátrafelé, pici háromszögletű képe kikukucskált Stargirl homokszínű haja alól. A fekete gombszemét nem láttam, de éreztem, hogy rám mered. Biztosan megsúgja Stargirlnek, mit lát. Lassítottam.

Árnyék vetült az utcára.

Elmentünk az autómosó előtt. Elmaradt mögöttünk a biciklibolt. A sportklub golfpályája, óriási zöld terület, egészen a szomszéd város golfpályájáig nyúlt. Elhagytuk az „Üdvözljük Micában!” táblát. Nyugat felé tartottunk. Nem volt ott más, csak mi ketten, meg az országút, meg a sivatag, meg a Maricopa hegység fölött tüzelő nap. Kár, hogy nincs nálam a napszemüvegem.

Stargirl letért az országútról. Kicsit tétováztam, de aztán követtem. Egyenesen az alászálló napba menetelt, ami most mint egy óriásnarancs terpeszkedett a hegylánc fölött. A hegylánc egy percig pont olyan halvány levendulaszínű volt, mint Stargirlnek a homokot söprő

szoknyája. Lépésről lépésre növekedett a csönd, és lépésről lépésre erősödött bennem a meggyőződés: tudja, hogy követem. Tudta egész idő alatt. Sőt. Mintha egyenesen ő vezetett volna. De egyszer se nézett hátra.

Megpengette az ukulelét. Énekelt. A patkányt már nem láttam. Biztosan elbóbiskolt a hajsátorban. És talán ő is énekel. A nap nyugodni tért a hegyek mögött.

Hová mehet Stargirl?

A sűrűsödő alkonyatban a kaktuszok óriás árnyat vetettek a kavicsos földre. Hűvös levegő legyezte az arcomat. Almazaga volt a sivatagnak. És hallottam valamit – prérifarkast? Csörgőkígyók, skorpiók mászkáltak az agyamban.

Megálltam. Ő meg csak ment tovább. Valami arra készítetett, hogy utánakiabáljak, hogy figyelmeztessem... de mire?

Sarkon fordultam, lépésben indultam visszafelé, aztán futóra vettem. Vissza az országútra.

4

A MICAI GIMIBEN Hillari Kimble három dologról volt nevezetes: az első – a szája, a második – az Átverés, a harmadik – Wayne Parr.

A szája önmagáért beszélt – többnyire nyavalygott.

A Hillari-féle Átverés néven elhíresült eset hatodikos korában történt, amikor jelentkezett a pomponlányok csapatába. Arca, haja, alakja éppen megfelelt, szája is volt, de mekkora! – könnyűszerrel bekerült a csapatba. Aztán általános meglepetésre – köszönte szépen, nem kért belőle. Csak épp bizonyítani óhajtotta, hogy be tud kerülni, ha akar. Egyáltalán nem kíván bohócot csinálni magából, és üvöltözni, ugrálni üres széksorok előtt (ami általában jellemezte a meccseket). És különben is, utál minden sportot.

Ami Wayne Parrt illeti – ő volt Hillari barátja. Szájjilag pont az ellenkezője: jóformán ki se nyitotta a magát. Nem is kellett. Elég volt, ha megjelent valahol. Ez volt a dolga: megjelenni. Lányok, fiúk egyöntetű véleménye szerint, Wayne Parr egyszerűen – szenzációs.

Csakhogy ennél több és kevesebb is volt.

Nem tagja egyetlen csapatnak se, nem lépett be semmiféle szervezetbe, nem nyert semmilyen díjat, semmiből se kap jelest. Nem választották meg semminek, nem tüntették ki, és mindezek ellenére

– bár erre csak évek múltán döbbsentem rá – ő vezényelte a mindennapi parádét.

Reggelente nem azzal ébredtünk, hogy: „Ugyan milyen cucuban jelenik ma meg Wayne Parr?”, sem azzal, hogy „Ugyan Wayne Parr mit művel ma?” Legalábbis, nem tudatosan. De valamilyen szinten, valahol a tudatunk mélyén pontosan ezt kérdeztük. Wayne Parr nem járt foci- vagy kosármeccekre, és idővel mi is elmaradoztunk. Wayne Parr nem tett fel kérdéseket az órán, nem volt allergiás tanárokra, nem húzta fel magát, ha páran összebalhézta, és lassan mi sem. Wayne Parrnak tök mindegy volt minden és mindenki. És idővel nekünk is.

Vajon Parr teremtményei voltunk, vagy egyszerűen ő volt a mi tükörünk? Tudja a fene. Én csak azt tudtam, hogy ha rétegenként lehámoztuk volna a diákságot, a mélyben nem az iskolaszellemre bukantunk volna, hanem Wayne Parr-ra. És ezért ültettem hatodikban a Máglyára Wayne Parrt. Kevinnek leesett az álla.

– De mért éppen őt? – tudakolta. – Mi a jó fenét művelt úgy mégis?

Mit válaszolhattam volna? Hogy Parr épp azért jó alany, mert nem csinált semmit, mert a semmitművelésnek valóságos nagymestere? Még magamnak se tudtam volna megfogalmazni. Hát csak vállalt vontam.

A Máglya fénypontja az volt, mikor Kevin megkérdezte Parrt, kit szeretne utánozni, ki a példaképe. Kevin mindenkinek feltette ezt a kérdést.

Mire Parr így válaszolt:

– A GQ.

A vezérlőpultnál majdnem fejre álltam. Kihagyott volna a hang?

– GQ – ismételte bágyadtan Kevin. – A Gentlemen's Quarterly?

Az Úriemberek Lapja?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Parr nem nézett Kevinre. Egyenesen a kamerába bámult. És önelégülten biccentett. Aztán folytatta. Hogy férfi modell akar lenni, életcélja, hogy címlapfotó legyen a GQ-n. És már pózba is vágta magát – tökéletesen alakította a megvető modellfigurát –, és egyszeriben láttam magam előtt: az álla szögletes, az arcát mintha márványba faragták volna, foga, haja tökéletes.

Ez, mint említettem, a hatodik vége felé történt. Akkor támadt bennem a meggyőződés, hogy Wayne Parr lesz a mindenkori hősrünk. Honnan is sejthettem volna, hogy hamarosan komoly vetélytársra talál egy szeplős képű magántanulóban?